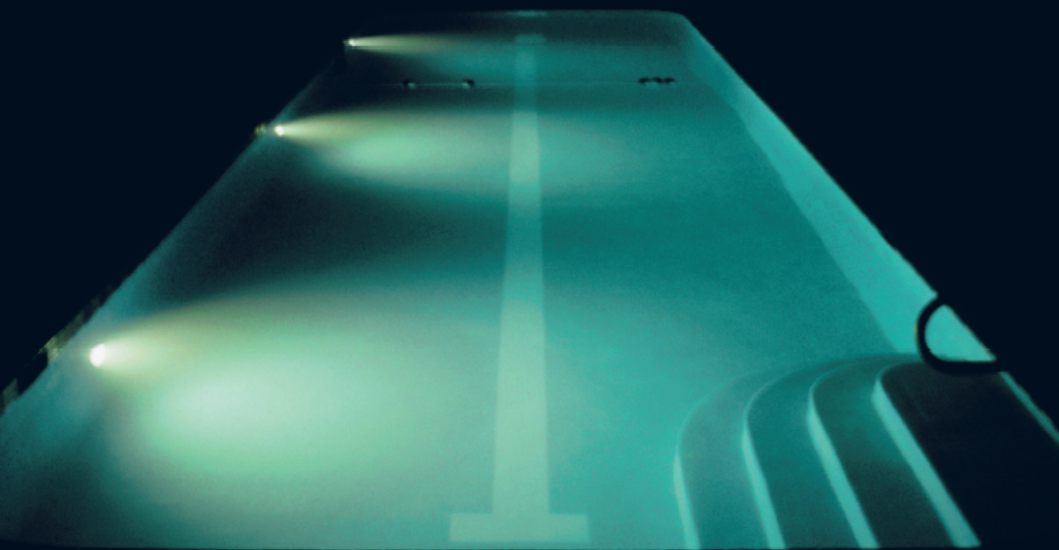

ARJAN ALBERTS

ANNA V.

HIJ JAAGT NOG STEEDS OP HAAR

THRILLER

ANNA

Februari 2022

In de snijdende noordenwind hing ze over het stuur van haar fiets terwijl de lichtbundel voor haar onrustig heen en weer over de dijk bewoog. Haar benen waren moe en haar gezicht deed pijn van de kou. In de verte zag ze tot haar opluchting de stenen brug opdoemen. De oude brug over een snelstromende zijarm van de Maas naar het op een schiereiland gelegen vestingstadje Maasburgh. Haar stadje.

Ze woonde met haar gezin op een unieke plek, links naast de brug, midden in de stadsmuur in een prachtige authentieke schutterswoning. Vanuit deze strategisch gekozen locatie werd in een ver verleden de vijand bestookt als die via de stenen brug het vestingstadje probeerde te bereiken. Daar waar vroeger de kanonnen hadden gestaan, waren nu mooie grote ramen van waarachter je een prachtig uitzicht had op het kolkende water van de Maas dat met grote kracht onder de brug door werd gestuwd. Een indrukwekkend gezicht, maar sinds de geboorte van haar kinderen ook iets wat haar zorgen baarde. Gelukkig waren de ramen hermetisch afgesloten, maar toch. Kinderen konden soms gekke dingen doen. De oorspronkelijke bewoners van Maasburgh kenden genoeg verhalen over ouderleed die haar deden huiveren.

Via de brug bereikte ze de stadspoort waarna ze linksaf sloeg naar het straatje waarin ze woonde. Ze stapte af, deed de groen geschilderde voordeur van de schutterswoning open en duwde haar fiets naar binnen. De geur van het avondeten en de vrolijke geluiden uit de speelkamer voelden als een warm welkom. Alleen de zure lucht uit het putje in de hal was minder. Die afvoer moest echt snel gerepareerd worden.

Ze hing haar jas op en liep meteen door naar de kamer die ze samen met Simon nog net gereed had gekregen in de week voor de geboorte van de tweeling. Het behang was nog aan het drogen toen haar vliezen braken.

Nu, acht maanden later, stond hij grotendeels vol met speelgoed waar de kinderen nog lang niet aan toe waren. Simon leek alles wat hij in zijn eigen jeugd tekort was gekomen in deze kamer te willen compenseren. En dat was meteen het enige minpuntje aan haar verder perfecte vriend. De vroeg gewortelde angst dat hij iets tekortkwam maakte dat hij snel jaloers kon zijn.

Ze stak haar hoofd om de hoek en zag hem op zijn rug op het kleed tussen de duploblokken liggen terwijl Isa en Tom beurtelings luid krijsend over hem heen klauterden.

‘Hé,’ riep hij verheugd toen hij haar zag staan. ‘Je bent laat, we hebben al gegeten.’

Ze glimlachte. Ze wist dat hij nu een uitleg verwachtte waarom ze later thuis was.

‘Ik had wind tegen. Het is erg guur buiten.’

‘Goed dat je het zegt. Dan trek ik zo een jas aan.’ Hij worstelde zich los van de kinderen en stond op.

‘Siem, je gaat naar de burens. Dat is vijf meter.’

Ditmaal glimlachte hij, maar zonder te zeggen wat hij dacht. Hij gaf haar een kus. ‘Er staat een stuk lasagne voor je in de oven. Ik ben tegen tien uur thuis.’

Ze hoorde nauwelijks nog wat hij zei. Twee kleine koters kropen enthousiast tegen haar benen op en schreeuwden om haar aandacht.

Ze knuffelde hen en nam ze allebei in haar armen.

‘Kom boefjes, dan breng ik jullie eerst naar bed.’

Toen de kinderen sliepen haalde ze de lasagne uit de oven. Hij was nog lauwwarm. Ze had amper een hap genomen of ze hoorde de deurbel gaan. Was Simon iets vergeten?

Op weg naar het halletje zag ze de sleutels van Simon op het aanrecht liggen. Ze griste ze mee met een brede grijns op haar gezicht. Siem zou eens niet iets vergeten. Oké, nog een minpuntje, maar dat verstrooide had ook wel iets.

Door het glas in de voordeur zag ze in de donkere straat een vaag silhouet. Ze wist meteen dat het Simon niet was. De lamp in het halletje wierp het licht tot net over de schoenen van haar bezoeker. Het waren bruinleren herenschoenen. Deftige schoenen.

Anna sloot de hand waarin ze de sleutels droeg.

Ze aarzelde. Haar bezoeker zag haar nu in het volle licht staan terwijl hijzelf schuilging in de duisternis. Ze keek opnieuw naar de schoenen en schrok. Naast de linkerschoen drukte een wandelstok tegen het trottoir. Een wandelstok uit een ver verleden. De laatste keer dat ze hem had gezien, ging ze nog als Suus door het leven.